

Almindelige mennesker

af

Johannes Wigen K.

Endelig version, 29/05/26

PERSONER

Karsten (34 år)

Clara (*Karstens kæreste*, 32 år)

Karen (*Gammel bekendt*, 34 år)

Den anden (30-40 år)

Personaleansvarlig (48 år)

I

Clara og Karsten på et færgedæk. Lyde fra en by i det fjerne. Solskin gennem dis.

Stilhed.

Karsten

Er det ikke underligt?

Clara?

Er det ikke underligt?

Clara

med lukkede øjne

At hvad er?

Karsten

Nu sidder vi her. Det er snart maj. Alt føles pludselig helt anderledes.

Clara

Som at komme op fra dybet af et mørkt vand... Og endelig kunne trække vejret igen.

Karsten

lidt overrasket

Er det sådan du tænker på det?

Clara

Du er færdig. Tænk at du blev færdig.

Jeg troede nærmest aldrig du ville blive færdig.

Men nu er du færdig.

Karsten

tager det ind

Jeg er færdig.

Clara

ser på ham, smiler

Jeg bliver næsten helt forelsket af at være her sammen med dig.

Karsten

Du bliver *næsten* helt forelsket?

Clara

Ja eller helt forelsket.

Karsten

kort pause

I det ene øjeblik sidder man på et mørkt værelse, i januar, og kæmper, og i det næste...

Clara

Sidder man på et skib—

Karsten

retter

På en færge.

Clara

Sidder man på en færge, i forårssol.

Stille.

Karsten

Har du hørt hvor stille det er?

Clara

kort pause, lytter

Er det ikke næsten så man kan *høre* forandringen?

Karsten

Høre forandringen?

Clara

At der er noget i stilheden der nærmest... *bærer bud* om en forandring?

Karsten

At der er noget der... rører på sig... dybt inde i stilheden?

Clara

Ja. Nu kan hvad som helst ske. I teorien mener jeg.

Karsten

kort pause

Tænk hvis den bliver oversat. Til engelsk.

Clara

Eller tysk. Eller... portugisisk.

Karsten

Jeg burde finde en engelsk titel.

Clara

Du burde søge om et skriveophold.

Karsten

ser på hende

Jeg tror der er et residency i Athen...?

Clara

Jeg ville dø for at komme til Athen.

Karsten

Men det er vel for varmt.

Clara

Ikke om vinteren. Så er der heller ingen skovbrande.

Karsten

tænker sig om

Der findes vel også andre steder.

Clara

Det er faktisk nu livet begynder, Karsten. Ved du godt det?

Karsten

Ja... det er det faktisk.

'Den anden' går forbi Karsten og Clara og "kommer til" at ramme ind i Karstens baghoved med sin albue.

Karsten

Av. Hvad...?

What. Så du det?

Clara

Nej?

Karsten

Han stødte ind i mig, og så gik han bare videre.

Clara

Hvem?

Karsten

Ham der.

Den anden forsvinder ned ad trappen.

Clara

Folk har så spidse albuer.

Karsten

Så du ham?

Lignede han ikke lidt... mig?

Clara

Hva? (griner lidt) Nej.

Karsten

ser efter ham

Idiot...

Clara får øje på en plakat på væggen ved trappen.

Clara

Hov se. Der er open mic på dæk ni i aften.

Skal du ikke læse noget op der, fra din roman?

Karsten

Der kan hvem som helst jo bare læse op.

Clara

Hvad så? Det er da sjovt.

Karsten

Jeg skal da ikke stå der, som en eller anden idiot, og læse fra min egen roman.

Clara

Du er så dum... Jeg synes du skal gøre det.

Er vi ikke sejlet endnu?

Karsten

Jeg tror det ikke. Folk kører vel stadig ombord.

Clara

Tænk at arbejde her... Lagde du mærke til hvor tør luften var på værelset? Man får sikkert bumser af at sove her. Nej, det skal jeg ikke tænke på. Men der er nu altså også noget lidt deprimerende med sådan en færge. Synes du ikke? Noget lidt dystopisk næsten... Med alle gulddetaljerne. Og væg-til-væg-tæpperne. Og spejlene. Og gelænderne. Det borgerlige, nostalgisk smukke. Og så sodavandsautomaterne. Og grillbarstemningen. Og børnefamilieduften... Og møster-på-mallorca-stilen.

Karsten

Hold nu op...

Clara

Der er både grimt og smukt, rent og beskidt... Der er noget foruroligende med alle de kontraster. Synes du ikke? Man har lyst til at være her, og man har *ikke* lyst til at være her. Man vil se hvordan stemningen er på diskoteket klokken halv fire i nat, og samtidig er det det sidste sted man vil være. Når en eller anden fyr med pilotbriller brækker sig udover en stol...

Karsten

Nu skal vi bare nyde at vi er her. Og fejre. Vi vælger jo selv hvor vi går hen.

Var der ikke en lille jazzbar et sted?

Clara

Tog du ikke den blå skjorte på?

Karsten

Hva?

Clara

Jeg tænkte bare du skulle have noget pænere på. Men du kan jo skifte før middag. Det er så flot når du har den blå skjorte i bukserne og så det brune bælte. Så ser du så voksen ud. Ja, så ligner du en der skriver. Som du jo er. Og s–

Karsten

lidt for brat

Jeg har ikke lyst til at have skjorte på.

Jeg kan vel selv bestemme, om jeg vil have skjorte på, eller om jeg vil have noget andet på.

Clara

Selvfølgelig kan du det.

Stille.

Hvis du gerne vil have at folk læser din bog, er du nødt til at gøre dem interesseret i dig.

Karsten

ser på hende, overrasket

griner så i vantrø

Du tror, at hvis jeg tager den blå skjorte på, og stopper skjorten i bukserne, så kommer folk til at ville læse min bog? Det er godt nok det dumme jeg nogensinde har hørt, Clara.

Clara

Det er altså ikke halvfemserne mere. At nogen udgiver en bog i dag, er ligesom at en flue skider i en orkan.

Karsten

At hvad for noget?

Clara

Der er ingen der lægger mærke til at en bog bliver udgivet længere. Du er nødt til at forstørre dig selv, på en eller anden måde, hvis folk skal få øje på dig. Du er nødt til også at eksistere *der ude*.

Karsten

Jeg er ikke interesseret i at eksistere *der ude*.

Hvis man skriver noget der virkelig resonerer i tiden, vil det helt automatisk placere sig midt i kulturen. Ved du ikke det?

Clara

Hvad er det på din hals? Du er helt rød. Der er altså ikke noget 'midt i kulturen' længere. Alle står jo og kigger i hver deres retning. Det sårer mig faktisk lidt at du ikke engang gider at høre på mig. Det er typisk folk som dig. Du tror at fordi du forstår mennesker, kan du også gennemskue alle mulige befolkningsgrupper og samfundssegmenter, men du ved ingenting om marketing. Jeg *arbejder* med det her.

Karsten

kort pause

Jeg ved noget om marketing Clara.

Clara

Nej, du gør ikke... Du *tror* du gør det. Du burde altså begynde at tænke målgruppe.

Karsten

pause

Nogle gange mistænker jeg dig for at være kunstfjendtlig hele vejen igennem, uden

engang selv at være klar over det.
Jeg skriver ikke for bestemte mennesker.
Jeg er da ligeglad med hvem der læser min bog.

Clara

Men det er du jo ikke.

Karsten

Jo, det er jeg faktisk!

Rejser sig op.

Clara

Hvor skal du hen?

Karsten svarer ikke, stiller sig ved rælingen.

Clara

Hvorfor bliver du så ophidset?

Karsten? Tjekker du din telefon?

Karsten

kort pause

Sarah ringer.

Clara

Ringer Sarah?

Karsten

Ja.

Clara

Hvad vil hun?

Karsten

Ja det ved jeg da ikke.

Clara

Måske noget med forside eller sådan noget?

Karsten

Skal jeg tage den?

Clara

Skal du ikke tage den?

Karsten

kort pause

Jeg kan ikke overskue det.

Clara

Så lad være. Det er fredag eftermiddag.

Skriv til hende at du fejrer!

Karsten

Det skal jeg da ikke skrive.

Clara

Hvorfor ikke?

Karsten

Hvorfor skulle jeg skrive det?

Clara

Det er jo det du gør. Jeg kan ikke forstå hvad der er med din hals?

Karsten

tager sig til halsen

Hva? Jeg ved det ikke

Clara

Du er altså helt rød. Ikke pil ved det.

Karsten

Gider du godt holde op med at tale om den hals?

Clara

Måske var det luften på værelset...

Karsten

Nu lagde hun på.

Måske burde jeg alligevel høre hvad hun ville?

Det kan jo være hun vil have at jeg skriver noget om.

Clara

Skriver noget om? Men den er jo færdig?

Karsten

Jaja, den er færdig, men... Hvis der er nogle småting.

Clara

Det skal du da ikke gøre nu. Tag det på mandag. Du sagde det lige selv. Nu skal vi bare nyde at vi er her.

Karsten

kort pause

Ja, du har ret.

lægger telefonen væk

Clara

Nu skal vi bare nyde at du er færdig.

Den er jo færdig?

Karsten

Selvfølgelig er den færdig.

Clara

Jo mere jeg tænker over det... Den roman har været som en tåge vi begge har gået rundt i. Som en pest næsten, vi har gået rundt i.

Karsten

En *pest*?

Clara

Du har arbejdet og arbejdet. Og taget dig selv til fange inde i den roman. Du har jo været fange af din egen roman, på mange måder. Og alle har vidst det... Og jeg... Ja, det er som om, at jeg også, på en eller anden besynderlig måde har været lænket til den roman. Og at nu kan jeg trække vejret igen. Løfte blikket. Begynde at drømme igen. Mine egne drømme. Jeg har lyst til at købe en bil. Jeg vil kunne køre steder hen, tage væk fra byen, når jeg har lyst. Måske kan jeg tillade mig det nu.

Karsten

Ja... Det kan du da.

Clara

Det er som om... luften vi har levet i, har været *fordærvet*, på grund af den roman... Hele vores lejlighed har været *sænket ned* i et mørke, på grund af den roman... Selvfølgelig er den færdig. Det er jo derfor vi er her. Der er ikke noget alternativ. Den er færdig. Ellers kan jeg slet ikke...

Karsten

ser på hende

Hvad?

Stille.

Var du ved at sige, at du ikke kan være sammen med mig, hvis ikke jeg bliver færdig?

Clara

overrasket

Hva? Nej.

Det var ikke det jeg mente.

Karsten

Hvad var det så du sagde.

Clara

Jeg siger bare, at hvis du aldrig bliver færdig med det du skriver, så er du jo heller ikke en der skriver.

Karsten

kort pause

Og hvis ikke jeg er en der skriver, vil du ikke være sammen med mig.

Clara

Hvis ikke du skrev, ville du jo heller ikke være dig.

Karsten

Nej nej, men...

Clara

Det er bare det jeg siger.

Karsten

kort pause

Jeg ved godt at det har været hårdt for dig også... Jeg forstår det godt. Selvfølgelig gør jeg det. Jeg ved godt, at jeg næsten ikke var til at holde ud i vinter...

Hun krammer ham bagfra.

Clara

smiler

Selvfølgelig holdt jeg dig ud. Og nu—

Karsten

Men... Jeg ville jo være mig selv, ville jeg ikke?

Jeg ville jo være mig selv, selv om jeg ikke skrev?

Clara

Tænker du det? Hvis man ikke er hvad man gør, hvad er man så?

Karsten

forvirret

Hva?

Clara

Hvis du ikke skrev, ville du jo i realiteten bare være en... Ja, du har jo ingen uddannelse, du har jo ikke noget *andet*... der venter. Du er snart femogtredive.

Karsten

irriteret

Jaja

Clara

Men det er jo lige meget. For den roman skal jo ud. Den er jo færdig.

Karsten

mørkt

Selvfølgelig skal den det.

Hvem er du så, hvis man er hvad man gør?

Clara

kort pause

Jeg laver jo så mange ting.

Karsten

Du laver reklame.

Clara

Jeg laver ikke reklame.

Karsten

Nå ja, det er "indhold".

Clara

Nu giver du bare igen, fordi det jeg sagde sårede dig.

Desuden er jeg jo en slags støtter af kunsten. Jeg er jo en *mæcen*. Jeg sørger også for at du kan skrive.

Karsten

kort pause

Det er der ingen der har bedt dig om.

Clara

Karsten... Er du i dårligt humør nu?

Er det fordi du ikke har røget?

Måske skal du bare droppe det der med at stoppe?

Karsten

Det er det da dig der vil have at jeg stopper? Og begynder at træne.

Clara

Jo men... Nu hvor du bliver forfatter-forfatter... er det så farligt? Er det ikke næsten lidt kedeligt ikke at ryge...?

Karsten ser på hende. Ryster på hovedet. Går.

Karsten? Hvor skal du hen?

II

Personaleansvarlig og Karen.

Personaleansvarlig

Prøv at beskrive dig selv med tre ord.

Karen

Med tre ord?

Personaleansvarlig

Ja?

Karen

kort pause

Jeg begynder bare at tænke på alle de ord jeg *ikke* vil vælge...

Personaleansvarlig

Så giv mig et af de ord du ikke vælger. For at komme i gang.

Karen

Fortvivlet, er måske et af dem. Men det ville jeg jo ikke vælge.

Personaleansvarlig

griner lidt

Nej, det ville jeg nok heller ikke, i denne her sammenhæng.

Karen

Utålmodig, måske. Eller ukoncentreret. Jeg er ekstremt rastløs.
Men jeg kan godt blive opslugt af ting.

Personaleansvarlig

ser på hende

Hvad vil du gerne med det her job, tror du?

Karen

Hvad jeg *vil* med det?

Personaleansvarlig

Hvad vil du gerne opnå med det?

Karen

kort pause

Jeg vil altså ikke opnå noget med det. Jeg vil bare have et job.

Der kan forsørge mig, skulle jeg til at sige...

Personaleansvarlig

Hvorfor har du så valgt at søge lige *det her* job?

Karen

Jeg har altid elsket at tage med færgen.

Det er et skørt sted.

Personaleansvarlig

Et skørt sted?

Karen

Ja, på en god måde, synes jeg. Man får set mange mennesketyper.

Man lærer sig at se bagom solbrændte ansigter, kunne jeg forestille mig.

Personaleansvarlig

At se bagom solbrændte ansigter?

Karen

Det var noget jeg læste engang. "Indtil hun lærte at se bagom solbrændte ansigter".

Så bliver livet nemmere.

Tror du ikke?

Personaleansvarlig

ser på hende

Hvordan mener du?

Karen

Man kan rumme mere når man ser hvad der foregår indeni folk. Og det kan selvfølgelig være en kilde til underholdning.

Personaleansvarlig

lidt overrasket

kort pause

Karen, jeg kan se at der er nogle huller her... Hvad har du lavet der? Hvad lavede du sidste forår, for eksempel?

Karen

I foråret?

tøver lidt

Jeg var ude hos min mor. Hun bor ved en stor sø, udenfor byen. Jeg har hjulpet hende lidt. Med at vande blomster. Slå græs. Sådan noget.

Personaleansvarlig

Slå græs?

Karen

kort pause

Jeg var deprimeret.

Jeg var nødt til at trække stikket. Og indhente mig selv. Men det har jeg også gjort.

Jeg er et meget bedre sted nu. Heldigvis. Det er jeg virkelig.

Men jeg har brug for et arbejde.

Personaleansvarlig

Ja.

Det kan jeg godt se.

Karen

ser på hende, stille

Hvad mener du?

Personaleansvarlig

Hvor langt er du henne?

Karen

nervøs

Jeg er ikke gravid.

Personaleansvarlig ser på hende som om hun ikke helt tror på hende.

Det er jeg ikke. Jeg har fået lidt mave. Jeg er ikke gravid.

pludselig

Hvad fanden er det du bilder dig ind egentlig?

Personaleansvarlig

overrasket

Hva? Nej, undskyld. Jeg var bare... er du sikker på at du ikke..?

Karen

Ja! Selvfølgelig er jeg *sikker*.

Personaleansvarlig

Det må du virkelig undskylde...

Karen

Ja, tak!

Personaleansvarlig

Jeg plejer egentlig at have et godt øje for sådan noget.

Karen

Ikke denne her gang da.

Personaleansvarlig

Det må du virkelig undskylde.

Karen

Det er lige meget.

Du er tilgivet.

Du minder mig lidt om Sidse.

Personaleansvarlig

kort pause

Hvem er Sidse?

Karen

Min mors veninde. Hun skal altid op på bordet og danse når hun er stiv. Hun kan simpelthen ikke lade vær.

Personaleansvarlig

Du synes jeg minder dig om hende?

Karen

Ja lidt. Bare rolig, hun er fantastisk.

kort pause

Hør... jeg vil faktisk virkelig gerne have det her arbejde.

Personaleansvarlig

Det er jeg slet ikke i tvivl om, men...

Karen

Men det er dig der beslutter hvem der får jobbet?

Jeg er lærenem. Det er jeg faktisk. Jeg plejer at være god til det allermeste. Jeg finder mig nemt til rette. Jeg er talentfuld på den måde. Jeg bliver ikke søsyg. Aldrig blevet. Jeg elsker at være med færgen. Det minder mig om gamle dage. Det føles nærmest ikke som et job når man er på en færge, på en eller anden måde...

Personaleansvarlig

ser på hende

Jeg kan jo ikke bare gå og dele jobs ud, vel...?

Karen

Jeg er god til at tale med folk. Jeg kan finde tonen med hvem som helst.

Personaleansvarlig

Ja, det kan jeg godt fornemme, men...

Karen

Jeg havde en lidt ærgerlig periode. Men nu har jeg det altså godt. Jeg kan sælge sand i Sahara, er det ikke det man siger?

Giv mig i det mindste en prøvevagt. Så kan jeg vise hvad jeg duer til.

III

Karsten kommer ind i taxfree. Han får øje på Karen. Han lægger slet ikke mærke til at hun står og lægger kartoner med cigaretter på plads.

Karsten

Karen?

Er det dig?

Karen

Karsten?

Jeg har lige drømt om dig! For nogle uger siden. Er det ikke mærkeligt?

Karsten

Om mig?

Karen

Ja! Noget med en swimmingpool... Jeg kan bare huske at jeg vågnede og var helt tung, og sørgelig. Som om jeg var fyldt med vand. Og at jeg tænkte på dig.

Karsten

Nå...

Karen

Jeg kan se at du er blevet ældre, på dit ansigt.

Karsten

Kan du se det?

Karen

Ja jeg kan se at tiden er gået.

smiler

Karsten

Så lang tid er der da heller ikke gået...?

Karen

Jeg synes nærmest der er gået et helt liv... Synes du ikke?

Karsten ser pludselig hendes uniform.

Karsten

Hvorfor...? Hvad laver du?

Karen

Jeg arbejder her.

Karsten

Arbejder du her?

Karen

Ja. Eller... jeg er på prøve.

Karsten

forstår det ikke helt

... Skal du så bare skrive ved siden af? Eller?

Karen

Næh. Jeg skriver ikke længere, egentlig.

Karsten

kort pause

Hvad mener du med at du ikke skriver?

Karen

Jeg var nødt til at lave noget andet. Det er lang tid siden jeg har skrevet.

Karsten

ser på hende

Hvad fanden laver folk, der ikke læser og skriver?, kan jeg huske du sagde engang.

Det har jeg nemlig tit tænkt på. For jeg kan hellere ikke forstå det. Hvad folk laver.

Karen

Litteratur er ikke vigtigt. Ikke for mig i hvert fald.

Eller det er vel lige så vigtigt som alt andet.

Karsten

Men din bog. Den fik da helt vildt gode anmeldelser?

Karen

Det var jo bare en lille bog Karsten...

Karsten

Bare en lille bog...? Jeg kan stadig huske det du skrev om det der par i en lejlighed.

Et eller andet med en mand i en uldtrøje der fyldte en døråbning ud.

Karen

Det var jo bare... ungdomsromantik.

Karsten

Det *var* det altså ikke, Karen.

Karen

ser på ham, smiler

Det er sjovt at du bliver vred.

Karsten

Jeg bliver ikke *vred*.

Jeg kan bare ikke forstå hvad du... laver.

Karen

kort pause

Kan du huske min søster? Jeg er meget sammen med hende, og hendes kæreste, Mads. Jeg cykler ud til kolonihaverne. Jeg hører meget musik for tiden. Jeg er begyndt at tegne lidt igen. Indimellem går jeg i kirken, faktisk.

Karsten

Går du i kirke?

Karen

Jeg "går" ikke "i kirke". Men jeg er begyndt at sætte mig i kirken nogle gange. Jeg turde slet ikke gå ind i en kirke før, jeg tror næsten jeg var bange for at blive kristen hvis jeg gik ind i en kirke. Nu ville jeg nærmest ønske jeg blev det... Der er en ro i en kirke, synes du ikke? Du ved jo hvordan jeg er, men i en kirke bliver jeg helt rolig. Det er ligesom når jeg strikker. Det er sgu underligt.

Stille lidt.

Hvad er der?

Karsten

Jeg lagde slet ikke mærke til at du har fået langt hår.

Karen

Kan du lide det?

Karsten

kort pause

Ja.

Stille.

Karen

kort pause, lidt for sjov

Nå men... Kan jeg hjælpe dig med noget?

Karsten

Jeg var faktisk ude efter cigaretter.

Karen

gør hende glad

Du er ikke stoppet med at ryge?

Karsten

Det er jeg faktisk... Jeg tænkte jeg skulle begynde igen.

Karen

griner

Det var da en god idé. Ryger du dem stadig kun halvt ned? Det syntes jeg altid var så sjovt. Og irriterende. Hvorfor du ikke bare kunne ryge dem færdig.

Du plejede også at spise bare én bid chokolade, eller fire stykker chips. Kan du stadig det?

Karsten

Jeg har ikke lyst til mere.

Karen

Det er jo absurd... Det kan ikke være sundt.

Giver du aldrig efter for dine lyster?

Karsten

Hvadfor noget? Jo... Selvfølgelig...

Karen

Du virker altid så kontrolleret.

kort pause, ser sig om

Nå jeg er næsten nødt til at...

Karsten

Jeg er faktisk... lige blevet færdig, med en roman.

Karen

Nå, er det rigtigt?

Karsten

Det er derfor vi er her. For at fejre...

Karen

Vi...?

Karsten

Mig og Clara. Min kæreste.

Karen

Din kæreste. Klart.

Karsten

Det kan faktisk godt være... jeg skal læse noget op fra den senere. Til det der "Open mic". Altså for sjov. Eller det var Claras idé... For at markere, at romanen er færdig. Men ja, hvis du vil komme.

Karen

Jo, det kunne da godt være. Hvis jeg får mulighed.

Stille.

Karsten

lidt skuffet

Okay. Nice. Ja vi kan jo lige...

Karen

Se.

Karsten

Ja

Karen

Hvor var det sjovt at se dig Karsten.

IV

Karsten står på dæk og ryger, takkefuld. Den anden kommer hen til ham.

Den anden

Undskyld?

Har du ild?

Karsten bliver lidt forskrækket da han genkender ham. Giver ham ild.

Den anden

Det blæser op, hva?

Karsten

ser sig om

Gør det det?

Den anden

Synes du ikke?

Bare det ikke bliver storm...

Ved du hvor mange mennesker der er på denne her færge?

Karsten

ser på ham

Nej...?

Den anden

To tusind mennesker. Er det ikke underligt? At tænke på... De er alle sammen fanget herude, mellem to kyster... midt i deres liv.

Karsten

De er vel ikke ligefrem *fanget*.

Den anden

Tænk hvor mange små hændelser der vil ske i løbet af aftenen, inde bag de her vægge...

Karsten

Hvad for nogle hændelser?

Den anden

En gammel mand, der ligger i mørket og er vred på sin kone. På grund af noget hun sagde til middagen med deres venner. Han står op og binder sine sko og begynder at vandre rundt på færgen, mens han håber at hun vågner og ser at han er væk. En lille pige der står og børster tænder, og pludselig, ud af det blå, vender sig om og spytter sin far i ansigtet. En kvinde der sidder helt alene og spiser en baguette, mens caféen lukker... Og – en ung mand, hvis selvbillede falder fuldstændig fra hinanden – han kaster sig over bord.

Karsten

forskrækket

Hva.

Den anden

Jeg tager tit denne her færge, bare for at kigge på folk. Herude bliver det så tydeligt, at alle til enhver tid, er midt i deres liv. Og at alt dermed kan forandre sig på et øjeblik – ja, hele folks forestilling om sig selv.

Karsten

ser på ham

Jeg må hellere... gå indenfor igen.

Den anden

Gør det. Tak for ild.

Karsten går, ser sig tilbage.

V

Clara sidder ved et bord i restauranten. Karsten kommer.

Clara

Hvor har du været? Jeg har ledt efter dig over alt.

Karsten

Jeg... fór vild. Jeg har været ude at ryge.

Clara

skuffet

Har du været i taxfree uden mig?

Karsten

Jeg skulle have cigaretter...

Er du så sur nu?

Clara

Nej...

Undskyld Karsten. Det var ikke meningen før... at få det til at lyde som om... Jeg kom til at rode mig ud i noget... Jeg er bare så glad for at du er færdig. For *din* skyld. Og for min skyld. Jeg tror bare det bliver så godt for os.

En stemme over højtaleranlægget siger: "Kære gæster. Vi kommer snart ud i åbent farvand, og forbereder jer på høj bølgegang. Vi opfordrer jer til at være forsigtige når I bevæger jer rundt på færgen. Pas på hinanden".

Clara

Å nej.

Karsten

prøver at betrygge sig selv

Jeg tror altså ikke man kan mærke det på en så stor færge?

Clara

Det tror jeg altså man kan.

Karsten

lidt usikker

Man kan godt *mærke* det, men...

Clara

Hvorfor sagde han "pas på hinanden"? Det er sgu da noget underligt noget at sige?

Karsten

Sagde han det?

bange

Men det kan ikke være farligt, ellers ville de jo slet ikke sejle derud.

Clara

Selvfølgelig er det ikke farligt.

Bare der ikke er børn der begynder at kaste op. Det er det værste jeg ved.

Karsten

Er det det *værste* du ved?

Clara

Ja.

Karsten

stadig nervøs

Hvordan kan du være så rolig?

Clara

Jeg blev faktisk helt rolig før. Jeg gik ned i cafeen. For at kigge efter dig. Der sad en ældre mand, med en lille grå hestehale, og en hat på sit bord. Sad han bare der, helt rank i ryggen og kiggede udover havet. Helt fredelig. Så jeg fandt også et bord. Og undrede mig over hvorfor jeg var så rolig. Pludselig indså jeg, at jeg var uden min telefon. Altså uden 4G. Og så kunne jeg mærke, at der kom noget snigende, en angstfølelse nærmest. Og jeg begyndte at overveje, om jeg alligevel skulle købe tilgang til wi-fi. Men så kiggede jeg på manden der sad der og tænkte: Hvad mon der foregår indeni ham? Og så tænkte jeg: Til alle tider har folk siddet og kigget udover havet. Hvad mon der foregår indeni dem? Tænkte de det samme som os? Og så gik jeg op og købte et stykke æblekage i stedet for, og så sad jeg bare og spiste min kage med en gaffel og kiggede udover havet og følte at jeg kunne gøre hvad som helst.

Karsten

lidt overrasket

Nå?

Clara

Man tror jo det er løgn. Den der overoptagethed af at 'være i nuet'. Men jeg tror jeg sad og kiggede ud på havet i seriøst tyve minutter, sad bare og kiggede, det var helt absurd, og nu føler jeg mig så meget bedre.

Karsten

Det er da ikke så lang tid. Tyve minutter. Det gør jeg da tit.

Clara

Det er jeg da ligeglad med. For *mig* var det lang tid.

Karstens telefon ringer.

Clara

Har du ikke slukket for telefonen?

Karsten

Nu ringer hun igen.

Clara

Sarah?

Karsten

Jeg bliver nødt til at tage den...

Clara

Det koster altså en formue, jeg siger det bare...

Karsten går lidt væk fra Clara.

Karsten

Hej Sarah!

Jamen vi er faktisk på en lille tur, for at fejre lidt.

kort pause

Ja at bogen er færdig.

Hans ansigt ændrer sig.

Det forstår jeg ikke.

Jeg troede... Du sagde jo, at hvis jeg bare gjorde sådan og sådan, så...?

skift, han bliver koldere

Jeg hører hvad du siger. Jeg tror bare ikke du har ret. Hvis jeg skal være helt ærlig. Vi har jo åbenbart ikke samme smag, i alle ting. Jeg er interesseret i *mennesker*. Jeg er ikke interesseret i at fedte med sproget. Sprog i sig selv, interesserer mig ikke. Det gør det altså ikke. Jeg læser ikke engang poesi længere. Det keder mig. Jeg vil læse om mennesker, der *gennemlever* et eller andet. Virkelig gennemgår noget. Måske er det bare en... modenheds-ting.

Du forstod vel parallellen til Dante? Han går igennem den moderne verden, og den moderne verden er helvede. Forstod du ikke det? Det er jo dét det er. På mange måder... er det jo et politisk projekt også. Det er egentlig et ret feministisk værk, hvis man tænker over det. Men det kan du vel heller ikke se.

vredt

Nej jeg er ikke vred. Det er din *mening*. Det kan du ikke gøre for.

Men I vil slet ikke...?

Hvor mange gange har du egentlig læst den?

Nej... Det behøver du ikke sige.

Det er fint. Jeg troede bare...

Ja. Vi tales ved. Eller, det ved jeg ikke, men ja...

Okay. Hej.

Han bliver stående et øjeblik, går så hen til Clara.

Clara

Hvad sagde hun?

Karsten

Hun sagde at, – det så godt ud.

Clara

Ikke andet end det? Ikke noget med forside?

Karsten

Næh... det kommer vel senere.

Og så er der jo alt det med korrektur, og sådan noget.

Clara

Så alt var godt?

Karsten

Ja, alt var godt.

Alt godt.

Clara ser på ham, fortsætter med at smile.

Karsten

Hva er der?

Hvorfor kigger du sådan på mig?

Clara

Jamen prøv lige at overveje det, Karsten. Du har siddet og skrevet og skrevet, og snakket og snakket om at skrive og det du skriver, i så lang tid, og nu bliver det pludselig en sandhed for alle, nu bliver du en der *skriver*-skriver, skriver fordi nogen vil *have* det du skriver – er det ikke dejligt med sådan en bekræftelse af, at man er den man håber man er, at man er den man ved man er? Den man tror man er, den tror omverdenen også at du er? Du har gået rundt og båret på et billede af dig selv, og nu får du det billede *manifesteret* ude i virkeligheden. Det samme billede. Nu stemmer dit indre overens, med den ydre virkelighed. Er det ikke skønt? Er det ikke bare en kæmpe lettelse?

Karsten

Jo.

Clara

Nu skal vi fanme have champagne.

Karsten ser pludselig Den anden igen, sidde ved vinduet. Han dukker sig lidt.

Clara

Hvad er der? Hvad laver du?

Karsten

Der er han igen. Ved vinduet. Hvad er der med ham.

Clara

Hvem?

Karsten

Ham der stødte ind i mig. Han sagde... hvad var det han sagde. Noget med en fyr der kaster sig over bord. Han virker helt forstyrret.

Clara

Gud ja, han ligner dig faktisk lidt.

Karsten

Hva?

Synes du?

Clara

Jeg tror måske, jeg har set ham før... Jeg tror jeg kender ham?

Jeg mener, jeg tror han er kendt.

Karsten

Er han *kendt*?

Clara

Er det ikke ham... forfatteren?

Jeg tror han er forfatter. Eller digter.

Karsten

Det... tror jeg altså ikke.

Clara

Kan du ikke sætte dig op. Du ligger nærmest indover bordet.

Karsten

kort pause

Jeg føler mig ikke helt... rask.

Clara

Du ser forfærdelig ud. Skal du ikke have noget vand?

Karsten

Hvorfor kommer der ingen og tager vores bestilling?

Clara

Jeg tror det er buffet.

Karsten

Har du bestilt *buffet*?

Hvorfor har du bestilt buffet?

Clara

Det er da meget sjovt?

Karsten

Det er da ulækkert.

Clara

Det er da ikke ulækkert.

Karsten

Folk går rundt og... rører ved maden. Den står bare fremme og... er ulækker.

Tænk på al maden de smider ud!

Clara

Slap dog af...

Karsten

Nej jeg vil ikke! Jeg føler mig virkelig ikke helt... som mig selv...

Clara

Det er sikkert fordi du har været så presset... Nu hvor du endelig kan slappe af, og mærke efter, så kommer det hele.

Karsten

Jeg tror jeg er nødt til at lægge mig ned.

Karsten rejser sig op.

Clara

Mener du det?

Skal du gå igen?

Karsten går.

Karsten!

VI

Værelse 2010. Karsten ligger i sengen. Clara kommer ind.

Clara

Hvordan har du det?

Er du så dårlig?

Hold kæft det gynger derude nu. Det er nærmest svært at gå.

Karsten

Det gynger da også herinde.

Clara

Nåjo, men...

Karsten

Hvad har du lavet?

Clara

Spist selvfølgelig.

Karsten

Buffet?

Clara

Jeg fik nogle tips fra ham den anden... Laksen var faktisk fin nok.

Karsten

Ham den anden?

Hvad mener du? Den anden... hvad?

Clara

Den anden... forfatter.

Karsten

lidt paranoid

Hvorfor har du talt med ham?

Clara

Han kom over til mig. Han så jo at jeg sad der helt alene.

Du har altså et forkert indtryk af ham.

Karsten

Hvad mener du. Jeg har slet ikke noget... indtryk af ham.

Clara

Hvorfor er du så så negativt indstillet til ham?

Stille, hun ser på ham.

Er det fordi han ligner dig?

Karsten

Hva?

Clara

I ligner altså ikke hinanden så meget når man først taler med ham.

Karsten

Det ved jeg da godt.

lidt nervøs

Hvor er han så nu?

Clara

Han gik for at skrive. Han var nødt til at skrive noget ned sagde han.

Jeg tror han fik en idé.

Karsten fnyser, ryster på hovedet

Clara

Hvad er der?

Karsten

Kan du ikke høre hvor latterligt det er?

Forstår du ikke, at han bare prøver at imponere dig?

Clara

Han er faktisk meget sympatisk. Det er som om han forstår alt med det samme...

Han virker som et meget følsomt menneske.

Karsten

misundelig

Ja han lyder virkelig som noget helt særligt.

Clara

Desuden er han meget optaget af dig.

Karsten

ser på hende

Af mig?

Clara

Ja. Jeg fortalte om din roman og... Han vil meget gerne møde dig. Rigtigt mener jeg.

Du burde egentlig takke mig for at jeg talte med ham. Han kender sikkert folk.

Han kan sikkert åbne døre for dig.

Jeg går altså i bad nu. Mit hår er helt fedtet. Jeg føler mig faktisk lidt beskidt efter den buffet...

Ude fra badeværelset.

Jeg inviterede ham til open mic!

Jeg sagde at du skulle læse noget op.

Karsten

panisk

Hvorfor sagde du det? Hvorfor sagde du at jeg skal læse op?

Clara

Det skal du da?

Karsten

Nej, det skal jeg fanme ikke!

Clara

Hold nu op. Selvfølgelig skal du det. Nu er den jo udgivet.

Karsten

Den er da ikke *udgivet*.

Clara

Den *skal* udgives. Det er jo praktisk talt det samme.

Han synes også du skal læse op, i øvrigt!

Karsten

kort pause

Men jeg har det jo ad helvede til! Forstår du ikke det?

Jeg ligger jo her... Selvfølgelig skal jeg ikke læse op!

Clara

Bare lig og slap lidt af.

Du skal nok få det bedre.

Clara tænder for bruseren. Karsten er urolig. Han finder sit manuskript frem fra sin taske, og læser starten. Så får han en indskydelse. Han tager hurtigt tøj på og tager sin skuldertaske med sit manuskript og forlader kahytten.

VII

I taxfree. Karen og Karsten.

Karen

Jeg ved ikke om jeg forstår det.

Karsten

Hvad er det du ikke forstår?

Karen

Du vil have at jeg læser det? Dit manuskript?

Karsten

Ja.

Karen

Nu?

Karsten

Ja?

Karen

Hvorfor det?

Karsten

Jeg vil vide hvad du synes.

Karen

Men... jeg er på arbejde.

Karsten

Så læs det efter arbejde.

Karen

Hvorfor er det så vigtigt for dig?

Karsten

kort pause

Fordi jeg stoler på din vurdering. Jeg vil gerne høre hvad du synes.

Karen

Det ved jeg ikke om du burde... Jeg læser nærmest ikke længere.

Karsten

Du har vel ikke glemt hvordan man læser.

Det gynger pludselig så meget at et eller andet vælter og der kommer et brag.
Karen går for at rydde det op, Karsten følger efter.

Karsten

Vil du ikke nok.

Karen

kort pause

Jeg har ikke lyst.

Karsten

Du har ikke lyst?

Karen

Nej.

Jeg orker det ikke.

Det har slet ikke noget med dig at gøre.

Jeg orker bare ikke litteratur lige nu.

Jeg bliver... deprimeret bare af at tænke på det.

Stille.

Karsten

Hvor lang tid har du egentlig tænkt dig at være i gang med det her eksperiment?

Karen

Hva?

Karsten

Jeg kan jo godt forstå at det her bare er midlertidigt. Du får set nogle ting, og oplevet noget, og så har du pludselig noget at skrive om.

Karen

Jeg tror du misforstår Karsten.

Karsten

Selvfølgelig skal du skrive igen... Det giver jo ingen mening at du bare har *besluttet dig for* aldrig at skrive igen. Det giver ingen mening.

Stille.

Karen

Jeg havde det ikke godt. Jeg fik det dårligt af det. Jeg fjerner mig bare fra ting når jeg prøver at skrive om dem. Alt bliver ligesom... tyndt og gråt. Jeg bliver så alene. Jeg kommer i kontakt med alle mulige ting jeg bare bliver ked af det, af at tænke på. Det er dét jeg har fundet af – jeg vil bare have det godt. Jeg er nødt til bare at være i livet, og leve det. Ting må bare ske. En masse ting. Omkring mig. Som jeg kan være indeni. Så jeg slipper for at tænke på mig selv.

Karsten

kort pause

Men... du er jo forfatter. Det er ikke noget man gør, det er jo bare noget man er. Det er som om du slet ikke forstår hvor godt du skriver.

Stille.

Karen

Kan du egentlig huske den aften i Umeå? Da vi fulgtes hjem langs floden? Jeg tror vi gik sammen med nogle andre, men vi var faldet lidt tilbage, du var meget fuld, men det var også som om du var mere *til stede* end du plejede, eller jeg kunne mærke at du slappede af i mit selskab, at du ikke var på vej videre eller hele tiden søgte efter nogle andre med blikket, som du tit gjorde–

Karsten

Gjorde jeg det.

Karen

Ja, du var jo ikke så optaget af mig dengang.

Karsten

Aah... det var jeg da.

Karen

Det var du ikke, der var andre du var mere optaget af, men *denne her gang*, var du helt rolig ved min side, det var stjerneklart, – koldt på den måde det er koldt når det er stjerneklart om vinteren, og vi gik langs floden og så stoppede vi, af en eller anden grund, og lænede os udover rækværket, og kiggede ned på floden som var tung og virkelig fyldt til randen af vand, mens de andre gik videre, vi talte, om livet og hvad vi ventede os af det, og jeg kan huske du sagde, at du syntes det var grundlæggende tungt at leve, at dét ligesom var udgangspunktet, og det havde jeg nok aldrig hørt nogen sige på den måde før, det føltes i hvert fald meget lettende at du sagde det, for sådan havde jeg det også, og så kom der en kæmpestor gren flydende, og satte sig fast, lige ved der vi stod, kan du huske det?

Karsten

Nej?

Karen

Du sagde: det er sådan man må være, man må lade sig føre af sted som en gren i en

flod; pludselig er der noget der stopper én, man bliver siddende fast, liggende tæt op af noget andet, det er trygt og vandet strømmer igennem en, og så, pludselig er der noget der rykker en løs igen, og man driver videre til man rammer ind i noget andet der fanger ens opmærksomhed. Og det er jo ikke engang fordi det er et specielt godt billede, eller... det ved jeg ikke, men den aften ramte det mig, fordi jeg troede du snakkede om os. At du havde stødt ind i mig i floden, og at vi skulle tilbringe noget tid sammen nu, fremover, og lære hinanden at kende, før vi så måske ville drive videre hver for os... Men det tænkte du selvfølgelig slet ikke på da du sagde det.

Karsten

Vi sov da sammen den aften.

Karen

Ja, den nat gjorde vi. Men aldrig igen.

Karsten

Det kunne vel lige så godt være sket igen.

Karen

Så hvorfor gjorde det ikke det?

Karsten

Det er lang tid siden... Jeg kan slet ikke forstå hvad jeg tænkte dengang, om noget som helst.

Karen

Jeg var heller ikke interesseret i dig, ikke egentlig, men den aften så jeg noget af dig, som jeg så utrolig gerne ville have. Og det var der stadig næste morgen, da vi satte os ind i bussen med de andre og litteraturfestivalen var ovre og vi skulle hjem. Kan du huske at vi sad og holdt hænder, i skjul, i bussen?

Karsten

Ja. Det kan jeg godt huske.

Karen

Vi sad og snakkede med de andre og lod som ingenting. Den berøring var så utrolig intens. Jeg kan stadig fornemme den, hvis jeg tænker efter. Men så, da vi kom hjem, var det som om forbindelsen blev brudt igen. Det jeg havde set hos dig forsvandt.

Selv om jeg gik og længtes efter det.

Hvor blev det af?

Hvorfor var du så tilstedeværende med mig den aften, og så aldrig igen?

Stille.

Karsten

Jeg ved det ikke.

Stille.

Karen

Da du skrev til mig efter min bog kom ud, blev jeg først helt vildt glad, fordi jeg kunne mærke at du var oprigtig glad på mine vegne over den gode modtagelse jeg havde fået, men så... gjorde det mig egentlig bare trist. At det var det der skulle til... for at du ville høre hvordan jeg havde det.

Karsten

kort pause

Det er jo sådan det er. Er det ikke...?

Karen

Jo... Man møder nye mennesker, livet forandrer sig. Og så sker der noget der gør at man tager kontakt. Jeg er enig, det er sådan det er.

Jeg tror bare... Ja, det sjove er, at jeg tror egentlig du er anderledes end du er.

Karsten

At jeg er anderledes end jeg er?

Karen

Ja. Jeg tror du har et rum indeni dig, som er lukket. Og som på en måde er mere virkeligt. Du er blevet så ophængt i denne her idé om dig selv... Du er besat af det. Du ser ikke rigtig noget andet... Jeg tror du står i vejen for dig selv, på en meget ødelæggende måde.

Undskyld. Nu kom jeg til at...

Karsten

Det der har du altid gjort. Du har altid talt været besat af at forklare hvordan folk 'egentlig' er. Som om du ved, hvad der er bedst for enhver. Det er faktisk et ret irriterende træk.

Karen

kort pause

Men er det ikke det samme du gør, når du påstår at vide, at jeg *egentlig skal* skrive?

Karsten

Men det er jo... Det er jo indlysende for enhver.

Karen

Ikke for mig.

Det jeg ville frem til var faktisk... at det gør mig meget glad at se dig. At det minder mig om noget der er godt, selv om det også minder mig om noget der gør lidt ondt. Jeg gider bare ikke læse dit manuskript. Jeg kan mærke at jeg faktisk er ligeglad med det. Der er andre ting, der optager mig lige nu.

Karsten

Hvad er det du er så optaget af?

Karen

ser sig over skulderen

Jeg har en pige i maven.

Jeg skal have en datter.

Stille.

Karsten

Men hvem...?

Karen

Der er ikke nogen far.

Faren skal ikke være... faren.

Hun er kun min.

Karsten

Men det er jo...

ved ikke hvad han skal sige

Karen

Fantastisk?

Karsten

Ja. Det er da utroligt.

Det er jo helt utroligt.

Og du er... glad?

Karen

Ja... Jeg er meget glad.

Jeg håber bare jeg får det her arbejde.

Ja, jeg bliver egentlig nødt til at... Jeg burde lade som om jeg laver et eller andet hvis min chef pludselig kommer. Jeg glemmer hele tiden at jeg er på arbejde.

Karsten

Ja selvfølgelig.

Men...

Vil du ikke nok alligevel læse den?

Karen

ser på ham, overrasket

Hold kæft du er desperat.

Karsten

Jeg er nødt til at forsikre mig om, at den er god...

tager manuskriptet frem

Vil du ikke nok?

Stille.

Karen

Nej.

Karsten

Nej?

Karen

Nej... Jeg orker ikke.

Karsten bøjer sig frem, støtter sig til sine knæ.

Karen

Hvad er der?

Karsten?

Græder du?

Karsten

Jeg græder ikke.

Jeg føler mig dårlig.

ser op på hende

Du vil simpelthen ikke læse det?

Karen

Nej.

Karsten

Okay...

Så går jeg og... smider det over bord.

Karen

Skal det være en trussel? Har du det ikke på din computer?

Karsten

kort pause

Jo...

Karen

For så er det vel bare en bunke ark du smider ud?

Stille, han svarer ikke.

Karsten, er du okay?

Karsten

Nej... Jeg ved det ikke...

Jeg skal nok gå nu...

Stille.

Karen

ser på ham

Okay, så giv mig det. Så *ser jeg* om jeg kan overskue det. Men jeg lover altså ingenting.

Karsten ser op på hende. Hun får manuskriptet.

VIII

*Karsten kommer ud på dæk for at tage noget frisk luft. Det er mørkt. Det blæser.
Pludselig ser han Den anden stå ved siden af sig.*

Karsten

opskræmt

For helvede.

Den anden

Det var ikke meningen at gøre dig forskrækket.

Karsten

Nej nej. Jeg står bare og... får noget luft.

Den anden

Det er interessant det der med at være mellem to kyster... Man er ikke længere hvor man var, og man er stadig ikke kommet et nyt sted hen. Man er i en overgangsface med andre ord... En transition. Der er mange måder at se det på. Som med livet: Man bliver sat i søen, og til sidst kommer man over til den anden bred, hvor det hele skal gøres op... Det er bare interessant, som billede, synes du ikke? Er du nervøs?

Karsten

Hva? Nej.

nervøs

For hvad?

Den anden

For oplæsningen.

Karsten

kort pause

Jeg skal ikke læse op.

Den anden

Hvorfor ikke?

Karsten

kort pause

Det er ikke noget for mig, det der "open mic". Jeg synes faktisk det er ret latterligt, skal jeg være helt ærlig.

Den anden

Rigtige forfattere melder sig ikke til open mic. De bliver bedt om at læse op.

Karsten

lidt fløv

Ja, præcis.

Den anden

Jeg vidste slet ikke at du var forfatter, før Clara fortalte det.

Karsten

Bogen er jo heller ikke udgivet endnu...

Den anden

Men det bliver den snart?

Nogle mennesker mener, at man ikke er forfatter før man har udgivet to bøger.

Hvad siger du til det?

Karsten

lidt resigneret, trækker på skuldrene

Det er der måske noget om...

Den anden

Jeg synes det er noget sludder.

Jeg tror det er en indre ting.

Karsten

ser på ham

En indre ting?

Den anden

Man må vide det i sig selv, i sit inderste. Tror du ikke?

Det er ikke noget andre kan beslutte for dig.

Karsten

ser på ham

Jo, det tror jeg også.

Den anden

Folk er ikke engang i stand til at lytte til sig selv længere.

Karsten

lidt usikker

De kan ikke koncentrere sig?

Den anden

Præcis. De føler ubehag ved at lytte til sig selv. De når ikke derind.

Karsten

De kan ikke holde ud at være alene med sine egne tanker?

Den anden

Du må undskylde at jeg bliver lidt direkte... Clara fortæller at du skriver om at miste din mor?

Karsten

ser lidt overrasket på ham

Ja?

Den anden

Det er jeg ked af.

Karsten

Det er lang tid siden...

Den anden

Jeg mistede også min mor da jeg var helt ung.

Karsten

Gjorde du?

Den anden

Det er længe siden... Det er som om sorgen har flyttet sig. Jeg har gået fra at sørge over mit eget tab af min mor, til at sørge over hendes tab. Jeg har pludselig forstået hvor ung hun var. En ung kvinde, ja på min egen alder, med sit eget liv. Og det gør det på en måde endnu mere sørgeligt... Jeg er så nysgerrig på hvem hun var. Om vi ligner hinanden. Om vi ville grine sammen. Sådan noget.

Karsten

Det er præcis sådan jeg har det.

Den anden

Ja, det er mærkeligt...

Nu kom jeg vist til at tale over mig.

Karsten

Nej, slet ikke.

Den anden

Jeg kommer brasende og begynder på alt muligt...

Karsten

Nej det gør ikke noget. Virkelig ikke.

Den anden

Nå, jeg må hellere se at komme indenfor igen...

Men så ser jeg dig bagefter?

Karsten

Til oplæsning? Uh.. Det ved jeg ikke...

Den anden

Jo, ved du hvad. Hvis du læser noget op, så vil jeg også gøre det.

Jeg har set frem til at høre noget du har skrevet.

Det kan vel ikke skade?

Den anden smiler. Går.

IX

Karsten går op på scenen og ind i spotlightet med sit manuskript.

Karsten

På den anden side af gaden standsede en ung kvinde foran en dør. Hun tog sin arm frem, med telefonen som forlængelse, og fotograferede døren. Ikke fordi den var smuk. Fordi farven passede til hendes jakke. Sådan reduceres verden i dag: til en farvepalette, til et billede der skal passe til noget andet. Hun tog tre billeder med den søvngængeragtige sikkerhed som det ureflekterede liv giver, valgte ét og fortsatte. Efterlod døren. Der stod tilbage og bare var en dør.

Jeg gik hjem og åbnede dokumentet. Jeg skrev et afsnit. Det var ikke rigtigt, men jeg lod det stå. Som en forvisning om at jeg havde lavet noget den dag. I morgen ville jeg sikkert slette det. Eller måske ikke. Måske ville der netop være noget der overraskede mig. Et ord, en sætning. En fremmed farve i en velkendt palette. En åbning – en dør – ind til noget andet.”

Karsten kigger op, Clara gaber. Så bøjer Den anden sig ind mod hendes øre og hvisker noget til hende. De griner lidt. Karsten forsøger at læse videre, men kan ikke. Han går ned fra scenen. Lidt spredt applaus.

Den anden

Bravo.

Det var da meget fint.

Clara

Ja det var det.

Karsten

Jeg burde have valgt noget andet... Egentlig forstår man slet ikke den del, hvis ikke man har læst starten.

Clara

Det gjorde da ikke noget.

Den anden

Det var en meget fin lille passage.

Karsten

Hele pointen er jo... det emotionelle tryk i situationen, men nu var det slet ikke bygget op. Jeg skulle have læst starten i stedet for.

Clara

Det er lige meget Karsten.

Karsten

skammer sig, ser op på Den anden

Skal du læse op så?

Den anden

Her?

Uh... Det ved jeg ikke. Jeg er ikke så meget til sådan noget open mic...

Karsten

forstår ingenting

Men... du sagde jo at du ville læse op.

Clara

Han har ikke lyst til at læse op Karsten.

Karsten

Nej men det sagde han jo at han skulle.

Jeg ville jo aldrig have læst op, hvis han ikke skulle.

Clara

Det er da ligegyldigt. Lad vær med at være barnlig.

Den anden

Jeg kan faktisk mærke at jeg ikke har lyst Karsten.

Karsten

Men vi havde jo en aftale.

Du løj.

Clara

Han *løj* ikke...

Karsten

Det gjorde han da? Hvad snakker du om?

Den anden

Ved du hvad... Jeg læser noget op alligevel. Det er rigtigt. Jeg sagde at jeg skulle gøre det. Og jeg kan se at det er vigtigt for dig. Jeg holder hvad jeg lover.

Den anden går for at læse op.

Clara

Nå, det var da pænt af ham.

Karsten

Pænt af ham? Hvad var det han sagde til dig?

Clara

Hvornår?

Karsten

Han hviskede noget til dig, og grinte, mens jeg læste. Hvad sagde han?

Clara

Han hviskede ikke til mig.

Karsten

Jo, du gable først, og så bøjede han sig ind mod dit øre og hviskede noget til dig, som du grinte af.

Clara

kort pause

Han sagde bare, at det var meget sødt. Det der med... at skrive om en, der prøver at skrive.

Karsten

usikker

Sødt?

Clara

Shh. Nu går han op.

Den anden går ind i spotlightet.

Den anden

"Så vil De finde ud af, at der kun findes et middel: Gå ind i Dem selv, spørg Dem selv i Deres mest stille natte-time: er jeg nødt til det? Grav i Dem selv efter et svar, og hvis dette skulle lyde bekræftende, hvis De kan møde dette alvorlige spørgsmål med et stærkt og ligefremt "jeg er nødt til det", så byg Deres liv på denne nødvendighed. Hvis Deres hverdag synes Dem fattig, så anklag ikke den; anklag dem selv, sig til Dem selv, at De ikke er i stand til at fremkalde dens rigdomme; thi for den skabende, er der intet fattigt, ligegyldigt sted. Med andre ord: Gransk den grund, der byder Dem at skrive; indrøm, om De måtte dø, hvis det blev nægtet dem. Måske må De efter denne nedstigning i Dem selv, give afkald på at være digter. Men selv ikke da, har denne selvransagelse været forgæves. Deres liv, vil fra da af, finde egne veje, og at de må blive gode, lange og dejlige, ønsker jeg dem mere, end jeg kan sige".

Karsten

Hva?

Clara rejser sig op og klapper.

Karsten

Clara.

Clara. Jeg tror ikke det er ham der har skrevet det.

Clara

Hva?

Karsten

Det er ikke ham der har skrevet det.

Jeg tror jeg har læst det før.

Clara

Hvad snakker du om?

Karsten

Det er ikke ham der har skrevet det, siger jeg.

Clara

Hold dog op Karsten.

Karsten

Jeg mener det.

Clara

strengt

Stop.

Den anden kommer hen til dem.

Clara

Hvor var det godt!

Den anden

smiler beskedent

Tak skal du have.

ydmøgt

Det var bare noget jeg... ja.

Clara

Det var virkelig godt.

Stille. Akavet, de ser på Karsten som ikke siger noget.

Den anden

Kunne du ikke lide det Karsten?

Karsten

Jo. Det kunne jeg sådan set godt.

Men det er vel ikke dig der har skrevet det?

Clara

Karsten...

Den anden

Hvad mener du..?

Karsten

Jeg er ret sikker på at jeg har læst det før.

Den anden

Det tror jeg ikke du har. For det er mig der har skrevet det.

Karsten

Men... det er det bare ikke.

Den anden

Det – ved jeg vel bedst selv?

Karsten

Jeg *ved* at jeg har læst det før.

Clara

Karsten hold nu kæft. Han siger jo at det er ham.

Karsten

Er det ikke... Rilke.

Det er Rilke? Er det ikke?

Den anden

Står du virkelig og beskylder mig for det her?

Karsten

Det er fra Breve til en ung digter.

Den anden

kort pause

Det her finder jeg mig faktisk ikke i.

Karsten

Nå, *du* finder dig ikke i det?

Den anden

vredt

Nej, det gør jeg faktisk ikke.

Ved du hvad jeg tror? Jeg tror det her handler om din egen usikkerhed.

Karsten

Om *min* usikkerhed? Jeg har da i hvert fald skrevet mit selv.

Den anden

kort pause

Det er måske inspireret af Rilke. Men det *er* mig der har skrevet det.

Karsten

tror ikke på ham

Er det det?

Den anden

Ja, det er det!

Den anden går. Karsten overrasket.

Clara

Hvad fanden laver du?

Karsten

lidt bange for at han alligevel ikke havde ret

Jamen...

Clara

Er du helt væk?

Karsten

Jeg var sikker på at han...

Forstod du ikke hvad han gjorde? Han gjorde jo grin med mig. Han stod der oppe og sagde i bund og grund, at jeg ikke skal skrive.

Clara

Hva?

Karsten

I det ene øjeblik vil han gerne læse op, i det næste vil han ikke.

Clara

Man han læste jo.

Karsten

Han... forsøger at komme under huden på mig. Han fucker med mig.

Clara

ser på ham, ryster på hovedet

Du er så langt oppe i din egen røv. Det er helt vildt. Du tror alt handler om dig.

Karsten

Du rejste dig også op og klappede da han havde læst.

Hvorfor gjorde du det?

Clara

Det er det man gør, når nogen har optrådt.

Karsten

Du rejste dig ikke op efter mit.

Clara

kort pause

Det gjorde jeg da.

Gjorde jeg ikke?

Karsten

Nej.

Clara

Nå... det ved jeg ikke. Jeg kan da ikke have kontrol over hvad jeg gør og ikke gør til enhver tid... Det var vel en refleks. Det føltes vel naturligt, at rejse sig op.

Karsten

Men det gjorde det ikke efter mit.

Clara

kort pause

Hvorfor er du pludselig så usikker på dig selv? At du bliver nødt til at træde på andre? Han har jo ret. Det er virkelig ikke særlig tiltrækkende. Og faktisk ret *usset*. Du har lige fået din bog udgivet.

Karsten

Den er ikke *udgivet*!

Clara

Nej men... Kan du ikke bære dig selv med lidt mere... selvtillid? Du står nærmest og undskylder dig selv efter du har læst og siger at du skulle have læst noget andet op. Det behøver du slet ikke. Det var jo fint nok det du læste.

Stille.

Karsten

De ville ikke have den.

Bogen. De vil ikke have den.

Clara

Hvad mener du med at de ikke vil have den?

Karsten

Det var det hun sagde.

Clara

Løj du...

Karsten

Hun sagde tak men nej tak...

Hun sagde at projektet desværre ikke 'tog den retning' de havde håbet på.

Clara

Men... De vil ikke engang have at du skriver den om?

Karsten

Jeg tror alligevel ikke der er nogen roman her, sagde hun.

Clara

Sagde hun det?

Karsten

Den er tung og retningsløs, sagde hun.

Det er som at køre i timevis på en motorvej i regnvej, og når du endelig tror du er fremme, er du nødt til at sidde en time i kø...

Clara

Det sagde hun da ikke.

Karsten

Ikke med de ord nej...

Clara

forstår ingenting

Men... Jeg har sagt til alle at den snart kommer.

Hun rejser sig op

Karsten

Hvor skal du hen?

Clara

Ja jeg skal da lige lade det her synke ind!

som om hun indser det

Jeg er jo blevet... bedraget.

Jeg er blevet ført bag lyset.

Karsten

Ført bag lyset?

Clara

Jeg har jo ikke måttet læse noget af det du har skrevet. Jeg har ladet dig sidde og skrive og skrive, og selvfølgelig troet på at du kan finde ud af det. Jeg har stolet på dig. I snart tre år har jeg troet at jeg var sammen med en der skriver... Og så har jeg bare været sammen med en...

Karsten

Med en hvad?

Clara

Jeg har sagt til alle at den snart kommer Karsten.

Karsten

Det har jeg da også. Jeg var overbevist om at det var det bedste jeg havde skrevet...

Clara

Ja hvordan fanden kunne du være så sikker på det, når du ikke lukker andre ind?

Karsten

kort pause

Hvem siger at det ikke er det?

Hvad hvis det bare er forlaget der tager fejl?

Clara

ser på ham, bliver alligevel lidt usikker

Så lad mig læse den. Lad mig se hvad jeg synes.

Karsten

kort pause

Det ved jeg ikke...

Clara

Hvorfor ikke?

Karsten

Hvad skal det gøre godt for ?

Clara

Hvad det skal gøre *godt for*?

Karsten

Det er jo ikke sikkert du forstår den...

Clara

Hvad fanden er det du sidder og siger?

Karsten

Du ved jo ikke noget om den slags litteratur.

Det gør du jo ikke.

Clara

ser på ham med foragt, ryster på hovedet

Ved du hvad det værste er...? Du vidste at du havde fået afslag på den roman, og alligevel stillede du dig op på scenen og læste højt fra den.

Karsten

Jeg sagde jo at det var en dårlig idé...

Clara

Og alligevel bliver du sur over at jeg ikke rejser mig op og klapper?

Du må jo være syg i hovedet.

Clara går.

Karsten ser efter hende.

Pludselig får han øje på Den anden der står oppe ved baren og smiler til ham. Så sniger Den anden sig ud af lokalet. Karsten løber efter ham. De kommer ud i en lang korridor. Karsten ser ham ti-femten meter foran sig, men pludselig stopper Den anden og vender sig om og ser direkte på ham.

Den anden

Karsten stopper også. Står stille.

Karsten

Hva?

Den anden

Han bliver stående og ligesom svaje lidt fra side til side.

Karsten

Nej...

fortvivlet

Hvad vil du?

Hvad har jeg gjort dig?

Hvad vil du mig?

Den anden

Du er oprørt.

Karsten

Du forsøger at skræmme mig.

Den anden

Skræmme dig?

Hvorfor skulle jeg skræmme dig?

Karsten

Det ved jeg ikke. Jeg troede...

Den anden

Vi må hellere få os noget at drikke.

Karsten

Noget at drikke?

Den anden

Vi går op i baren. Vi sætter os i den lille bar. I et hjørne. Den der spiller jazz. Vi sætter os i et mørkt hjørne; jeg tænder et stearinlys. Det er et falskt stearinlys. Der er en lille knap under stearinlyset, som jeg tænder for. Men det har en varm glød. Nu er vores ansigter helt tæt på hinanden, oplyste. Jeg er klar til at lytte til dig. Ja jeg kan jo se at du er bekymret. At du, for at sige det lige ud, er ved at gå helt i opløsning. Tag dig noget at drikke. Fald lidt til ro.

Karsten kigger på glasset han er blevet budt.

Karsten

Kan du ikke... Bare fortæl mig hvad du vil.

Hvad har jeg gjort dig?

Den anden

Kan du huske den gamle mand jeg fortalte om, som går rundt på færgen og håber at hans kone vågner og ser at han ikke er der? Og pigen der spytter tandpasta i sin fars

ansigt? Og kvinden der sidder helt alene og spiser en baguette med ost og skinke mens caféen lukker? Det sker alt sammen lige nu.

Men der er også en anden pige... jeg ikke har fortalt dig om. En teenager. Hun er kun tretten år. Og måske er hun en dreng. Hun ved det ikke med sikkerhed endnu. Hun sidder og ryger på dæk, mens hendes mor og far og lillebror sidder i restauranten, helt intetanende, og tror hun er på toilettet. Hvorfor gør hun det? Hun holder hele tiden øje med indgangen, tager kun nogle få sug, og så slukker hun den, og tager et tyggegummi. Så tager hun tyggegummiet ud af munden og smører det ligesom udover fingrene på højre hånd.

Hvorfor gør hun det?

Karsten

På grund af lugten?

Den anden

Ja, men hvorfor skynder hun sig ud for at ryge mens familien sidder derinde?

Karsten

Hun er vel afhængig...?

Den anden

Nej, hun har kun røget fire gange før.

Hvor kommer den trang fra, til at gøre det, helt alene, herude hvor ingen kan se hende?

Der sidder for resten en mand lidt længere henne... Han kigger på hende.

Karsten

Hva?

Den anden

Han drikker af en halvliters øldåse. Han har en kasket på.

Karsten

Men han gør ikke noget?

Den anden

Der er også to kammerater. På diskoteket. De sidder på de høje barstole. De venter.

Der er næsten tomt, foreløbig. De griner lidt mens diskolyset fejer henover dem.

Den ene spiser nogle peanuts. Den andens far er lige død. Han har ikke fået fortalt det endnu. Han får ikke sagt det. På en mærkelig måde, synes han det er... pinligt, at hans far er død. Hvad er det for noget?

Karsten

kort pause

Hvad sker der så?

Den anden

Det interesserer du dig for?

Karsten

Ja?

Den anden

Det er bare sjovt, for du har jo selv gået forbi dem, lidt tidligere. Du har gået forbi dem alle sammen. Du lægger ikke mærke til dem. Du registrerer dem knap nok.

Karsten

kort pause

Jeg har da lagt mærke til mange folk.

Den anden

Du så de to mænd fra diskoteket og tænkte: Der sidder to idioter.

Du så deres tøj og tænkte at der nok ikke foregår noget interessant inde i dem.

Ved du hvad det tyder på?

Stille.

Karsten

Du ved ikke noget om hvad jeg tænker... Og ikke tænker.

Den anden

Gør jeg ikke?

Karsten

usikker

Nej?

Den anden

Der er også en anden kvinde.

Hun ligger i sin kahyt og spiser toblerone.

Hun har et barn i maven.

Karsten

Karen...

Den anden

Hun er lige færdig med sin første vagt.

Hun ligger i sin seng.

Der er ingen vinduer i kahytten.

Der er et lille fjernsyn højt oppe på væggen.

Hun kigger op på fjernsynet.

Hun bliver hele tiden ved med at vende sig mod det sted hvor hun føler at vinduet burde være. Men der er ikke noget vindue. Der er bare væg.

Hun kigger på fjernsynet.

Hun ser lidt på et britisk talkshow. Hun skifter kanal. Til et dyreprogram. Den afrikanske savanne. Hun føler sig rolig et øjeblik, så bliver hun urolig igen. Skifter. Nyheder. Hun zapper. Det slår hende at hun har ikke zappet siden hun var teenager. Hun har ikke zappet siden hun flyttede hjemmefra.

Hun ser efter vinduet, der er ikke noget vindue. Bare væg, fjernsyn.

Hun bliver pludselig fyldt af en fremmedgørende følelse.

Værelset hun ligger på – stiger. Det letter. Hun kigger på fjernsynet. Pludselig forstår hun ikke hvor hun er. Værelset svæver. Op i luften. Hun får en følelse af at være i et højhus. Hun er sikker på at hun ligger på et hotelværelse i et højhus i en by hun ikke kender. Hun prøver at kigge ud af vinduet, men der er ikke noget vindue, kun fjernsynet. Hun zapper. Hvor er havet henne? Hun bliver ved med at zappe. Hun zapper hurtigere. Hun bliver bange – hun zapper. Dyr. Talkshow. Vold. Breaking-news. Hvor er havet henne? Hun når kun akkurat at se hvad der foregår på skærmen, så zapper hun videre. Nu zapper hun fuldstændig vanvittigt. Hun når kun lige at se konturerne af et menneske, næste, et dyr, en mand der slår en kvinde, næste, en kvinde der vokser og bliver til et egern, næste, en næse der taler swahili, næste, en tekst: hvad hvis det var dig, næste, hun vil videre, næste, hvad er det hun prøver på? Næste, forsøger hun at forsvinde? Næste, ja hun prøver at forsvinde. Næste, hun flimrer igennem menneskene og deres gøren og laden, hun forsvinder ind i dem, hun dykker ned i havet af mennesker, prøver at tilintetgøre sig selv igennem de andre, prøver at komme så langt væk fra sig selv, som hun kan, til USA, til Zimbabwe. Til Warszawa, til Hong Kong. Længere og længere væk, længere og længere ind i de andres tanker og stemmer og følelser og kroppe, hun zapper sig helt væk fra sig selv, til hun glemmer hvem hun er, til hun glemmer at hun ligger i en kahyt på en færge, midt ude på havet, og at hun ikke har fået jobbet, og at hun nok skal falde ned i en ny depression, og at hun ikke kommer til at være i stand til at passe på barnet, og at hun kommer til at miste sin krop sådan som hun kender den nu, måske for altid, den bliver fremmed for hende og hun får aldrig sig selv helt tilbage igen, og så slukker hun pludselig for fjernsynet, og går ud på badeværelset.

Stille.

Karsten

Og hvad så?

Den anden

Og så bliver hun værende derinde.

Karsten

kort pause

Hvad mener du?

Den anden

Hun kommer ikke ud igen.

Karsten

Hvad fanden snakker du om? Kommer ikke ud igen?

Den anden forsvinder.

Karsten

Hallo?

Karsten ser sig om til alle sider, men Den anden er forduftet.

Karsten skynder sig afsted.

X

Karsten banker på Karens kahyt.

Der er stille.

Til sidst åbner hun. Hun ser ud som om hun har grædt.

Karen

Hej... Er det dig.

glad

Jeg var ikke sikker på om du ville komme.

Jeg troede jeg ville falde i søvn, men jeg kan vidst ikke falde i søvn...

Karsten

prøvende

...Er du okay?

Karen

Jeg synes jeg bliver ved med at høre mågeskrig udenfor, men der kan sgu da ikke være måger her midt ude på havet? Eller kan der?

Karsten

Det tror jeg...?

Karen

Midt om natten?

Jeg begyndte at forestille mig at der var en strand udenfor.

Karsten

En strand?

Karen

Og at jeg lå på stranden. I varmen fra solen, og varmen fra sandet. Jeg blev helt gennemvarm, som om jeg lå i en kuvøse nærmest, af varme, som om

jeg gik i opløsning i varmen... og blev ét med verden.

Karsten

lidt urolig

Du er sikkert træt.

Du har haft en lang dag.

Karen

Jeg har det som om det har været verdens længste dag.

Karsten

Ja...

Karen

ser på ham

Må jeg lige...?

Må jeg læne mig op ad dig lidt? Eller lægge mit hoved...

Karsten

Ja... Selvfølgelig.

Hun læner sig op ad ham, lægger sit hoved på hans bryst.

Karen

Tak.

Stille lidt

Karsten

Men... hvad lavede du ude på badeværelset?

Karen

Hva?

Karsten

Var du ikke ude på badeværelset før?

Karen

Jo, eller... det ved jeg ikke, hvad snakker du om?

Karsten

Hvad lavede du derude?

Karen

Hvad jeg lavede på badeværelset? Ja hvad fanden tror du jeg lavede?

Karsten

Hva? Nej, jeg var bange for at du måske... gjorde noget dumt.

Karen

Hvad skulle det være?

Karsten

Du græder jo.

Jeg kan jo se at du har grædt.

Karen

Jeg græder ikke... Jeg ved ikke hvorfor jeg græd.

Jeg fik jobbet.

Karsten

overrasket

Fik du jobbet?

Karen

Jeg havde virkelig ikke troet jeg ville få det. Det var som om jeg bare gik ind og tog det, nærmest. På den måde er det jo... Men jeg blev pludselig bange. Da hun sagde,

at der er mere end to hundrede rejsedage om året.

Karsten

kort pause

Er det ikke bare en nat frem og en nat tilbage? Nogle nætter her og der?

Karen

Men hvad gør jeg med barnet.

Karsten

kort pause

Du skal vel på barsel?

Karen

Jo men efter barsel?

Jeg kunne måske have hende hos min mor. Men min mor er jo... tosset. Eller hun er fin nok på sin måde, men jeg har virkelig ikke lyst til at have hende der hele tiden. Jeg tænker mig ikke om. Det er det. Jeg gør altid sådan noget her.

Jeg må vel bare prøve at finde et andet arbejde.

Karsten

Der må findes en løsning.

kort pause

Vi finder ud af det.

Karen

ser på ham, griner

Hvad mener du? Vi?

Karsten

Jeg vil gerne hjælpe dig.

Hvis jeg kan.

Karen

Jeg skal nok finde ud af det Karsten. Men det er sødt af dig.

Det irriterer mig bare. Eller det gør mig ked af det, fordi det har altid været sådan.

At jeg er for hurtig med ting. Jeg har altid haft fornemmelsen af at der findes mønstre i ting jeg ikke kan gennemskue. Og som andre godt kan gennemskue. Men den sidste tid har jeg været ligesom været i kontrol. Og det har været så skønt. Jeg har følt mig så stærk. Og så bliver jeg overrumplet igen. Af noget så dumt.

Karsten

Det kunne have sket for hvem som helst.

Karen

Det tror jeg bare ikke det kunne.

Stille.

Karsten

Måske kan vi hjælpe hinanden.

Karen ser op på ham

Jeg tror du havde ret. I det du sagde.

Jeg tror måske jeg er anderledes... end jeg er.

Jeg tror jeg har forstået det nu. Eller det har jeg.

Karen

Hvad er det du har forstået?

Karsten

Jeg har været så ophængt i bogen, at jeg har glemt det jeg egentlig er interesseret i.

Jeg fjernede mig selv fra virkeligheden, for at skrive bogen, mens jeg egentlig havde brug for at komme *tættere på virkeligheden*, for at kunne skrive den. Det er der fejlen ligger. At skrive handler om at komme tættere på mennesker, tættere på virkeligheden. Det er jo det du har forstået. Det er det du har gjort. Jeg har bare

siddet på caféer og set indad. Og kigget efter folk der... ligner mig selv. Jeg har ikke set noget som helst, af det der har foregået omkring mig. Ikke egentlig. Jeg vil være *indeni* livet, ligesom du sagde. Jeg vil leve... mere levende. Jeg vil leve et *ægte* liv. Jeg vil lære din datter at kende. Jeg vil lære dig at kende. Igen. Rigtigt. Nu kan jeg se hvad min roman mangler. Det er egentlig bare nogle få ting. Det er bare et *blik*, nærmest. En lille forskydning. Mere skal der ikke til, så vil den løfte sig helt vildt. Så tror jeg virkelig den kan blive... Ja, så tror jeg den kan sige noget om samtiden der nærmest er... umuligt at afvise. Som—

Karen

Karsten.

Karsten

Ja?

Karen

Jeg har læst den.

Karsten

ser på hende

Har du læst den?

Karen

Jeg orkede ikke at læse den helt færdig, men...

Den kan altså ikke bare lige fikses.

Karsten

kort pause

Hvad mener du.

Karen

velmenende

Det er ikke nogen god roman Karsten.

Det er det ikke. Den er forvirrende... og indadvendt.

Problemet ligger... mange steder, men mest i selve... stilen...

Karsten

I stilen.

Karen

Der er så utrolig mange ord... det bliver til en grød.

Det er ikke bare de tanker jeg-fortælleren går rundt med der ikke rigtig engagerer, det er også selve *stemmen*, måden den er fortalt på. Og jeg siger det virkelig ikke for at være streng, kun fordi det er min dybe overbevisning, og jeg føler jeg skylder dig det, nu hvor du har bedt om min mening. Jeg er ked af det Karsten, men... Ja. Det gør jo ikke noget. *Det gør ikke noget* at den er dårlig. Det er jo lige meget.

Stille.

Karsten

Hvem siger at den er dårlig.

Karen

Karsten...

Karsten

Du sagde jo selv... at du ikke læser længere. Du stod jo selv og sagde at du ikke var den rigtige til at læse den. Hvordan skal jeg kunne stole på din vurdering efter det?

Karen

Jeg ved at du stoler på min vurdering. Det lyser ud af hele dig.

Stille.

Karsten

Jeg har arbejdet på den bog i seks år.

Karen

Det er lige meget. Jeg mener det. Det har egentlig ingen betydning.

Karsten

Åh hold din kæft.

Karen

Nej, du kan holde din kæft.

Karsten

Selvfølgelig har det *betydning*. Det er jo det eneste jeg har gjort... med mit liv.

Karen

Hva så? Gør noget andet. Det er slet ikke så vigtigt som du tror. Jeg er da ligeglad. Det er som om du har bundet dig selv fast til en mast. Kan du ikke mærke hvor... *forknytt* du er? Det her er egentlig en gave til dig. Bare lav noget andet. Jeg ved hvor meget bedre du kan få det, hvis du bare dropper den roman. Hvis du bare glemmer alt om den. Tro mig.

Du er ikke fri, Karsten. Du må bare slippe alt det der. Du må frigøres fra dig selv!

Stille.

Karsten

nægter at give slip

Det er ikke mig, der ikke er fri, Karen. Det er det altså ikke... Du har jo givet op. Du har givet op. Du arbejder i taxfree, på en færge. Er det dét du vil med det dit liv?

Stille.

Karen

Ved du hvad der er sjovt?

Dengang tænkte jeg faktisk at det var mig der lå stille i floden, og at du var grenen der kom drivende og ramte ind i mig. Og at dagen efter rykkede du dig løs og flød videre. Tænk at jeg tænkte det – selv i min egen fortælling, var det dig der var den drivende, mens jeg lå stille og ventede. Og det har måske noget at gøre med de fortællinger man er blevet fortalt. Men nu tænker jeg i hvert fald helt modsat. Det er meget tydeligt. Du er nøjagtig samme sted som du var dengang. Du sidder bom fast i din egen forestilling om dig selv. Mens jeg driver nedover floden...

Sjovt, ikke?

XI

Karsten ligger på gulvet i Clara og Karstens kahyt. En højtalerstemme siger: "God morgen, kære gæster. Klokken er nu otte, vi forventer at være i havn klokken ti. Der er morgenmad på dæk syv."

Clara

Karsten?

Hvor har du været?

Hvad fanden laver du?

Hvorfor ligger du på gulvet?

Karsten?

Karsten

vågner, mumler

Hva?

Clara

Hvad har du lavet?

Rejs dig dog op.

Han bliver liggende. Stønner.

Clara

Karsten.

bliver alligevel lidt bekymret

Hvad er der sket? Du ligner... lort... Hvorfor ligger du der?

Stille. Karsten begynder at græde.

Clara

overrasket

Hvad er der?

Karsten, hvad er der med dig.

Stop. Folk kan høre dig...

Han stopper faktisk med at græde.

Stille.

Karsten

Jeg er ingenting.

Clara

Selvfølgelig er du det...

Karsten

i fuldt alvor

Jeg er en fupmager.

Der er ingenting særligt ved mig... Der foregår ingenting særligt herinde, som jeg har troet. Jeg har ingenting... at meddele verden. Jeg har ingenting vigtigt at sige. Og nu tror alle at jeg kommer med en hel roman.

Clara

Karsten...

Karsten

Jeg er tyk og tynd på samme tid. Jeg er *skinnyfat*...

Jeg er... almindelig. Jeg har almindelige tanker. Jeg ser almindelig ud når jeg sidder ved et cafébord. Når jeg ryger en cigaret, er jeg bare en mand midt i trediverne der sidder og ryger en cigaret, og som alle er fuldstændig ligeglade med... Som sidder og langsomt tager sit eget liv, mens han tror han er noget særligt... Kan du høre hvor sørgeligt det er?

Stille.

Clara

Jeg ved, at du føler dig som et stort kaos lige nu. Men i realiteten har ingenting ændret sig.

Du har måske fået et afslag. Men du skriver jo fordi du ikke kan *lade vær*.

Karsten

Nej. Jeg kan sagtens lade vær. Det ville være det nemmeste i hele verden. Jeg tror ikke engang jeg kan lide at skrive.

Clara

overrasket

Nu... tænker du ikke klart. Selvfølgelig kan du *lide* at skrive.

Karsten

Jeg skriver jo næsten ikke. Jeg synes det er rædselsfuldt. Jeg sidder der bare. Jeg sidder der ikke engang – jeg sidder i tyve minutter og så begynder jeg at lave noget andet. Hvad som helst. Fordi jeg ikke kan holde det ud. Jeg støvsuger hellere end at skrive. Jeg vasker hellere tøj. Og du ved udmærket godt at jeg ikke kan lide at vaske tøj.

Clara

Ingen forfattere kan *egentlig* lide at skrive. Alle forfattere tvinger sig til at skrive.

som om hun pludselig indser det

Det er jo dét du kan.

Det er det du har gjort. Du har *forpligtet* dig på noget, og så har du *insisteret* på det, koste hvad det koste vil. I mange år, har du holdt ud, der hvor andre ville give op.

Karsten

Jeg giver op nu... Jeg får kvalme bare af at tænke på den roman. Jeg vil aldrig røre ved den igen.

Clara

tager fat i ham, streng

Hold op Karsten. Stop.

Du er blevet testet.

Du er blevet udsat for en prøve. Det er det der er sket. Nu er det op til dig at afgøre hvor du lander henne. Nu er det op til dig at tage en beslutning om at du er tilbage.

Du er tilbage. Forstår du? Du har egentlig fået en mulighed, hvis du tænker over det.

Fra nu af, skal du bare rejse dig op, og *gøre* alt det du sagde du ville gøre. Du skal bare gøre det. Du skal lukke dine ører for hvad de andre siger, og gøre det. At

fokuserer på andre, gør dig *svagere*. Så fokuser på dig selv, og ikke bekymre dig om nogle andre. Begynd med at tage tyve armhævninger hver morgen når du står op.

Karsten

Hva?

Clara

Eller ti. Eller fem. Det er lige meget. Gør noget helt andet. Så længe du står op og fortsætter. Så længe du *fortsætter*, kommer du til at nå derhen til sidst.

Karsten

Jeg ved det ikke...

Clara

Du har været på et mørkt sted. Det forstår jeg. Men Karsten, vi kommer til at klare den. Jeg *nægter* at lade dig give op nu. Jeg har vidst det fra første gang jeg så dig, at du er en der skriver. Jeg kunne se det med det samme.

Karsten ser på hende. Overvejer det hun har sagt.

Karsten

Bare svar mig ærligt på én ting.

Når du har sagt... at jeg er noget specielt.

Har du så ment det?

Clara

ser på ham, kommer i tvivl

Ja, selvfølgelig...

Karsten

Jamen sådan virkelig ment det?

Tænker du at jeg er speciel?

Tænker du at jeg har noget helt specielt?

Clara

forstår at det er et vigtigt øjeblik, ser ham ind i øjnene

Selvfølgelig tænker jeg det. Hvorfor skulle jeg ellers være sammen med dig?

Karsten

tror på hende

kort pause

Så du ville ikke vælge ham den anden overfor mig?

Clara

Hvem?

Karsten

Ham den anden... forfatter. Som du gerne ville rejse dig op for...

Clara

ser på ham

Nu går vi og får noget morgenmad.

Ikke?

Fik du overhovedet noget at spise i går?

Karsten

Jeg har slet ikke lyst til morgenmad, hvis jeg skal være ærlig... Jeg vil gerne bare væk fra denne her færge...

Clara

Vi er altså ikke helt fremme endnu.

Karsten går hen til vinduet og kigger ud.

Clara ser hans blå skjorte i rullekufferten, tager den op.

Clara

Nu kan du vel have denne her på?

Hun smider den til ham. Han griber den, kigger på hende. Så tager han langsomt sin trøje af, og tager den blå skjorte på. Stopper den i bukserne.